

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectæ

Sandini, Antonio

Bambergæ, 1753

CVII. S. Nicolaus I. Magnus. anno Christi 858. Ludovici II. 4. Michaelis III.
17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65464](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65464)

à Romanis memoratos Principes, ut ratam haberent electionem Benedicti III: sed tantum de ejus electione factos fuisse certos, ut eâ cognitâ mitterent Legatos Tuos, qui præsentibus, sicut ante sæpè dictum est, consecrationi adessent, ad tollendas certationes & comprimendos motus seditiosorum.

(2) Ex his itidem Anastasi verbis colligere est, Ordinationes Pontificum Romanorum non nisi diebus Dominicis aut solemnioribus Festis fieri solitas esse: quod quidem Onuphrius in Chronico Ecclesiastico, Blondellus in Apologia pro sententia Hieronymi de Episcopis & Presbyteris, ac in libro contra primatum Ecclesie, Jacobus Capellus, & quidam alii jam observârunt, & nunc apud omnes in confesso est: Pagius ad an. 855. §. 10.

(3) Baronius ad an. 856. §. 6.

CVII.

**S. NICOLAUS I.
MAGNUS.**

ANNO CHRISTI 858.

LUDOVICI II. 4. MICHAELIS
III. 17.

NICOLAUS Theodori filius, Romanus, omnia agens, ne Pontifex Sandini Vitæ Pontif. G g tifex

Bar. an.
858. §.
11. Pag.
§. 1.

tifex fieret, omnium summâ voluntate Pontificali muneri præponitur. Ante diem VIII. Kal. Majas anno 858. præfente Ludovico II. inauguratur, & in Apostolica Sede collocatus insignitur Pontificiâ coronâ. (1) Hic quoque in Pontificibus Magni cognomen rebus gestis meruit. Ex his perstringo admodum paucas. Concilia septem Romæ celebravit, in quorum altero extinxit reviviscentem hæresim *Theopaschitarum*.

Bar. an.
863. §.
49. 50.
Pag. §. 1.

(2) Ignatium Constantinopolitanorum Patriarcham, quem Bardas Michaëlis Imperatoris avunculus, oblatro falso crimine, infontem opprefserat, ac tanquam reum majestatis dejecerat Episcopatu, constanti semper animo defendit, ac Phorium eunuchum superbi ingenii, pravæ mentis, linguæque immodicum, in ejus locum per summam injuriam subrogatum, in quarto Romano Concilio interdixit piorum communione. (3) *Ab Nicolao Papa damnatus ipse, vicissim in Nicolaum ex Synodo sententiam dixit anno 863. Exinde odio furens in Romanam Ecclesiam, varias in eam calumnias commentus est: ac mul-*

ra illi tum crimina, tum capita haresum
 objecit. Horum unum istud fuit, quod
 Spiritum Sanctum ex Patre, Filioque
 procedere Latini dicerent. Quibus ac-
 ceptis Nicolaus ad Hincmarum Remen-
 sem Archi-Episcopum, ac ceteros Epi-
 scopos, qui in regno erant Caroli Calvi,
 prolixam scripsit epistolam, in qua rei
 totius accuratam narrationem instituit;
 atque illos hortatus est, ut de iis, qua
 ab Photio proposita erant, diligenti per
 Synodos tractatione factâ, quidquid sta-
 tuissent, Romam ad se per scriptum mit-
 terent. (4) Neque interim res alias
 minùs intentâ egit curâ. Nam per-
 vicit, ut Lotharius Rex Lotharin-
 giæ, dimissâ Waldradâ pellice, Teut-
 bergam legitimam conjugem recipe-
 ret, haberetque pro uxore atque
 Regina. Bulgaros, qui per id tem-
 pus Christo dederant nomen, simul
 per Legatos Paulum Populoniensem,
 & Formosum Portuensem, simul
 ipse per se instituit responsis sex su-
 pra centum pertinentibus ad Fidem,
 & Ecclesiæ disciplinam. (5) Mor-
 tuus est anno 867. Idibus Novembr.
 quo die ejus memoria in Martyro-
 logio celebratur. Pontificatum an-

Bar. an.
 865. §.
 60. Pag.
 §. 10.

Bar. an.
 866. §.
 2. 7.

An. 867.
 §. 137.
 Pag. §.

an-25.

nos novem, menses sex, diesque viginti
ita gessit, ut illum Octava Oecume-
nica Synodus *Celestem hominem &*
terrestrem Angelum, atque alterum
Eliam dixerit, ac novi *Phinees*, novi
Danielis, novi *Martini* nomine com-
mendârit (6).

ANNOTATIONES.

(1) Franciscus Pagius in vita hujus Pon-
tificis §. 2. *Hæc est prima, in vâllâ*
fallor, coronationis summorum Pontifi-
cum mentio. Non enim memini me le-
gisse, aliquem ex Romanis Pontificibus
antea coronatum fuisse. Hæc coronatio
facta est in Ecclesia Lateranensi, licet
postea, ut in Paschali II, in Celestino
III. & alibi videbimus, Pontifex sem-
per coronatus sit in Ecclesia Vaticana, &
qua redibat coronatus in Lateranum.
Unde suspicor in Anastasio, ubi legitur:
Lateranum perductus coronatur, legendum
esse, Lateranum perductus coronatus.

(2) *Hæc, ut est in epist. 7. ejusdem*
Nicolai, apud Baronium ad an. 862. §. 21,
& apud Labbeum tom. 8. Conc. pag. 289.
& 738, ajunt, quia Redemptor noster
& Dominus JESUS CHRISTUS DEUS & DEI
Filius passionem Crucis secundum Deum

tem sustinuit, quod impium est, & catholicis mentibus execrabile.

(3) Baronius ad an. 858. §. 51. *Qualis esset Photius, & cujus ordinis ante Patriarchatum, Nicetas enarrat, nimirum nobilitate insignem, Protospatharium dignitate, munere à secretis Imperatori inservisse, divitiis pollentem, scientiis secularibus disertissimum, anti- quis etiam hac ex parte comparandum, sacrarum verò litterarum expertem, sed qui, serò licet, ubi cum invasit libido spiritualis praefectura, eas, non quâ decet, animi submissione aggressus, nullo usus magistro, magistrum, qui docere alios posset, statim professus est: homo gloria appetentissimus, sexque diebus ex laico transformatus in Patriarcham: nimirum, ut inquit ipse Nicetas, primo die ex laico monachus, secundo efficitur Anagnostes, tertio Subdiaconus, quarto Diaconus, quinto Presbyter, sexto denique Patriarcha sedem Patriarchalem conscendens, altâ voce populo pacem annuntiavit, nihil pace dignum cogitans.*

Actione 2. Concilii Oecum. VIII. apud Labbeum tom. 8. Conc. pag. 1000. de Photio leguntur hæc: *Erat vir alia quidem loquens, & alia cogitans, & operam dans mendacio: ex arte gentiliura*

semper proponebat bona, deveniebat autem in mala, & erat potens ad superandum & decipiendum, ut non est factus, nec fiet ullus hominum.

(4) Petavius Theologicorum Dogmatum tom. 2. lib. 7. cap. 1. §. 3. pag. 634.

Memorata ab eodem Petavio Nicolai epistola exstat apud Labbeum tom. 8. Conc. pag. 468.

Spiritum Sanctum à Patre solum, non etiam à Filio procedere, dicunt Græci, & hoc præsertim errore ab Latinis dissociantur ad hanc usque diem. Sopitum jamdiu Photiani Schismatis incendium iterum excitavit Michaël Cerularius, qui post decem septemque Patriarchas anno 1043. successit Photio. Oppressum extingui passus non est Marcus Ephesinus Archiepiscopus, qui in Synodo Florentina Oecum. XVI. anno 1439. celebrata, Latinos obinfertam Symbolo vocem *Filiæque* hæreticos appellare non dubitavit. Quamobrem inita toties inter utramque Ecclesiam concordia nunquam diu mansit. Vide Petavium Theologic. Dogmat. tom. 2. lib. 7. cap. 1. & 2.

(5) Ex his quartum & centesimum præsertim jaclatur sermonibus virorum eruditiorum. Ejus hæc verba sunt apud Labbeum tom. 8. Conc. pag. 558. *A quodam Judæo, nescitis, utrum Christiano, an Pagano, multos in patria vestra baptizatos asseritis, & quid de his sit agendum*

dum, consulitis. Hi profecto, si in nomine sancta Trinitatis, vel tantum in nomine Christi, sicut in Actis Apostolorum legimus, baptizati sunt (unum quippe idemque est, ut sanctus exponit Ambrosius) constat eos non esse denuo baptizandos: sed primum utrum Christianus, an Paganus, ipse Judaeus extiterit, vel si postmodum factus fuerit Christianus, investigandum: Quamvis non praterendum esse credamus, quid beatus de baptismo dicat Augustinus. Jam satis, inquit, ostendimus, ad baptismum, qui verbis Evangelicis consecratur, non pertinere cujusquam vel dantis vel accipientis errorem, sive de Patre, sive de Filio, sive de Spiritu Sancto aliter sentiat, quam doctrina caelestis insinuat.

Harduinus in Quæst. De baptismo in nomine Christi, postquam ostendit verbis illis Act. II. 38. *Baptizetur unusquisque vestrum in nomine Jesu Christi* significari non baptismi formam, sed baptizandorum fidem in Christum, subjicit hæc §. 8. Jam Nicolai oratio nihil habet difficultatis aut salebrarum. Complectitur enim ea partes duas. Prior est de fide illius, qui baptismum suscipit: nam de adultis in primis agitur, ut § in Actis, § apud Ambrosium. Hi profecto, inquit,

si Christiano more ac ritu ablui sunt: hoc est si in baptismo interrogati credere se in Trinitatem confessi sunt, vel tantum in Christum, sicut in Actis Apostolorum de Eunueho Candacis Regina legitur, aliisque: unum quippe idemque est, ut sanctus exponit Ambrosius: profectò constat eos non esse denuo baptizandos - - -

Altera pars est de ministri fide: de illis verbis: Quamvis non prætereundum esse credamus: que pars illius sententia cum per se plana est ac perspicua, tum illud prode in primis, nihil in priore de baptismi forma Pontificem edixisse, qui in postrema non nisi verbis Evangelicis consecratum baptisma probari sibi equè atque Augustino significet. Non omnem igitur ille baptismum probat, ut verbis utar Augustini in simili argumento lib. 6. De Bapt. contra Donat. cap. 25. Nam in multis Idolorum sacrilegis lacris baptizari homines perhibentur - - -

Et verò nuperrimè Bulgarorum natio abjectis inanum, numinum simulacris ad Christiana sacra transferat, adhuc plena Paganorum: neque erat satis exploratum, falsisne Deus etiam tum additus esset is, qui baptizaret, Judæus utique, hoc est mercator circumforaneus: (neque

que enim religionis istud ibi, sed negotiationis nomen est, ut alii ante nos monuerunt) an Christi jam unius cultui consecratus, atque adeò non profani, ut olim, sed sacri baptismatis peritus administrator.

Enimverò geminum ibi baptismum Nicolaus agnoscit; alterum, qui ex Paganorum superstitione agatur, quantumvis per eum ethnici, ut Athanasius animadvertit oratione III, contra Arianos, uni se Deo, quem ore implorant, mancipari videri velint: alterum, in quo Christiano ritu ac more Trinitas invocetur. Sed primum, inquit Nicolaus, utrum Christianus, an Paganus extiterit, investigandum est. Quamquam & hunc posteriorem baptismum, vel si à Pagano Evangelicis verbis detur, idem deinde jure merito approbat. Priorem autem, ut par est, execratur ac nominatum excipit

Itaque baptismus ille nunc Pontifici placet unus, qui post confessionem Trinitatis vel Christi tantum ab eo, qui baptizatur, editam, à ministro deinde verbis Evangelicis, ut ipse subjungit, hoc est, sub Trinitatis invocatione, sit collatus. Nam istud esse planè in nominis

G g 5 Chri-

Christi baptizari ex Abtis & Patribus, ut vidimus, palam est. Vide Historiam nostram Apostolicam De Apostolis in uniuersum.

(6) Actione 1. & 7. apud Harduinum tom. 5. Conc. pag. 757. 763. & 873.

CVIII.

HADRIANUS II.

ANNO CHRISTI 867.

LUDOVICI II. 13. BASILII
MACEDONIS I.

HADRIANUS II. Talari filius, Romanus, Presbyter tituli S. Marci XIX. Kal. Januar. anno 867. Pontificatum, quem semel atque iterum abnuerat, ingenti totius Urbis gaudio suscepit. Decessoris sui Nicolai vestigiis institit studio enixus: ob id *Nicolaitanus* per contemptum & dictis & scriptis proditus à quibusdam. Hos cum despiceret, non nihil sermonis subiit, quasi Nicolai acta meditaretur rescindere. Sed huiusmodi blateronum linguas factis retudit. Nam Photium, congregato Romæ Concilio, *tertio anathemate* confixit, & librum ejus in Nicolaum

Bar. an.

867. §.

139. 156.

Pag. §.

26.

Bar. an.

868. §.

3. 38.

Pag. §. 6.